

Janneke voelde nu plots alle vrees verzwinden. (Blz. 15.)

— Als 't u belieft, zei Daks, als dat de eenige manier is om u te zien te krijgen.

De deur werd open gerukt.

Er was geen licht in het vertrek en Daks kon dus niet zien wat voor 'n menschelijk schepsel er voor hem stond.

Hij nam zijn hoed af en, even buigend, vroeg hij overdreven beleefd:

— Mag ik als 't u belieft even bij u in huis komen, mijn beste heer, want, voor zooveel ik hier in 't donker zien kan, behoort u tot het mannelijke geslacht.

En zonder het antwoord van den man af te wachten, drong hij hem opzij en stapte in het vertrek, waar wij Janneken zoo onmensschelijk door den dronken vader van den Rosse hebben weten mishandelen.

De handelwijze van Daks sloeg den ruwen kerel met verbazing, zoodat hij geen woord kon uitbrengen en met wijd geopende blikken den indringer aankeek.

— Zeg me nu eens, beste man, zoo sprak deze laatste, al hetgeen ik weten moet. Hoe beter en hoe korter gij op mijne vragen ant-

woordt, hoe eerder ik hier weg kom. En, als gij de man zijt dien ik zoek, en ge kunt me de inlichtingen geven die ik wensch te ontvangen, dan leg ik hier op de tafel een bankbriefje van duizend frank. Gaat u dat?

De oogen van den kerel schitterden.

Hij deed een paar stappen in de kamer, trok van achter het bed een stoel te voorschijn en schoof hem Daks toe.

Deze keek even naar den stoel en zei:

— Dank u vriendelijk, maar ik geloof dat uwe tafel sterker is en als ge 't me toelaat, zal ik daar liefst op zitten.

En hij nam op den boord van het tafelblad plaats.

Dan haalde hij een boekje te voorschijn, wierp er een oogslag op en vervolgde:

— Gij zijt Jef Knaps, bijgenaamd « Jef den Tap » en uwe vrouw, die Mie Dools heette, heeft u als bruidschat twee kinderen meegebracht, waarvan er een Lodewijk genaamd werd en het andere Jan. Is dat zoo?

Jef Knaps knikte toestemmend.

— Dan hebt ge de duizend frank verdiend... Ge moet me zoo ongeloovig niet aankijken, want ik leg ze hier op de tafel.

Hij voegde de daad bij het woord.

De andere stak de hand uit naar het blauwe bankbriefje.

— Neen, zoo niet... Nog een oogenblikje... Ge moogt er zeker van zijn dat het eene echte banknoot is... En ik heb er hier genoeg, om u te overtuigen dat ik er niet op bedacht ben dat eene briefje weer terug te nemen.

Hij toonde Knaps zijne brieventesch, die met banknoten opgepropt was.

Met begeerige blikken staarde de man naar al dat geld en wierp dan zijdelings een oogslag naar de deur, die op een kier was blijven staan.

— Ha, zei Daks, die den blik had opgemerkt, ik heb ook een mooien revolver bij me, want dat is soms noodig, als men met zooveel geld op zak overal rondloopt.

— Ge zijt hier bij geene dieven of moorde-naars, sprak Knaps, al zoudt ge soms denken...

— Ik denk niets, onderbrak Daks, maar de gelegenheid maakt den booswicht en ik denk mijne evenaasten dienst te bewijzen door hun die gelegenheid te doen loslaten... Heb ik geen gelijk? Maar ik verbeuzel hier mijn kostelijken tijd, en we hebben nog eene belangrijke zaak af te doen... Ziehier wat ik u heb voor te stellen: wilt ge mij Janneken

verkoopen en voor hoeveel?... Ge ziet ik draai me niet rond den pot en ik hoop dat gij het ook niet doen zult!

Jef Knaps wist niet of hij waakte of droomde. Zoo'n zonderlingen man had hij nog nooit ontmoet. Hij kon van verbazing schier geen woord over de tong krijgen.

— Begin nu niet te vertellen, dat ge veel van Janneken houdt en het kind niet zoudt kunnen afstaan. Ik zou u daar op antwoorden, dat ik u daarom geen tien frank meer zal geven. Ik weet dat ge den kleine alle nachten de stad inzendt, om met zijne harmonica centen op te halen of te bedelen, en dat gij hem op eene ferme ranseling onthaalt, als hij niet genoeg naar huis brengt om u toe te laten een goed stuk in uwen kraag te drinken... Zoo is het, he?

— Maar, Mijnheer...

— Geene maren, onderbrak Daks weer, want ik weet wat de jongen u waard kan zijn. Ik heb hem geschat op vijf frank per dag, wat per jaar in ronde cijfers zoowat achttienhonderd vijf en twintig frank maakt, en tegen drie per cent, een heel schoone interest, vertegenwoordigt dat een kapitaal van zestigduizend frank... Wat zoudt ge er van denken, als ik u zoo'n sommetje deed uitbetalen, op voorwaarde dat ge me dadelijk den kleine mede-geeft?...

— Maar, Mijnheer, ge...

— Ik zeg u nogmaals, geene maren, want als ik kwaad wil, kan ik u door 't gerecht den jongen, die noch u, noch uwe vrouw toehoort, want hij is haar kind niet, doen afstaan en u op den hoop toe nog doen veroordeelen wegens oplichting van een minderjarig kind. Begrepen?

Zulks lag echter niet in de bedoeling van Daks, die wel wist hoe gemakkelijk Janneken zou kunnen worden weggestopt, door het soort lieden waaronder hij zich bevond, wat deze zeker zouden doen, als ze wisten dat de jongen de zoon eener schatrijke vrouw was, om zooveel mogelijk profijt uit die zaak te halen... Millioenen bezat de moeder van den kleine en het was dus best, zonder het minste gerucht rond alles te maken, den jongen af te koopen voor eene mooie som... Ineens zestig duizend frank voor de oogen van den dronkenlap doen schitteren, dacht Daks, en de zaak is geklonken... Het zal den kerel bitter weinig kunnen maken, wat ik met Janneken voorheb.

Het was Jef Knaps alsof er een zware steen

van zeer hoog op zijnen kop viel. Hij was er als duizelig van, toen hem zoo zestig duizend frank, eene som die voor hem niet te schatten was, zoo ontzaggeijk groot scheen ze hem toe, werd aangeboden

— Maar, Mijnheer, zei hij voor de derde maal, weet ge dan niet dan Janneken niet meer hier is.

— Hoe niet meer hier....

— Hij is weg !

— Weg ? Waar naartoe ?

— Als ik dat maar wist... Hij is op eenen nacht met den Rosse weggetrokken en ik heb niets meer van de twee deugnieten vernomen...

— Ge hebt wellicht naar hen gezocht ?

— Gezocht, Mijnheer ? Nacht en dag, in heel de stad, overal... Of ik gezocht heb ?... Ze waren hun brood waard... Ik werk nu met mijn ziek lijf, al acht dagen aan de dokken !...

— Ja, 't is waar, ge hadt er belang bij de knapen terug te vinden... En ge hebt er niets van gehoord ?

— Niets, Mijnheer. Hoegenaamd niets !

— Ge zoudt me den kleinen afgestaan hebben voor zestig duizend...

— Voor de helft, mijnheer. Want 't zou voor zijn geluk wezen, he, en dat zou me voldoende geweest zijn. Ik hield van den knaap, omdat...

— Ja, dat weet ik. En gij pastet het spreekwoord toe: wie echt lief heeft tuchtigt goed !... Maar dat boezemt mij nu voor 't oogenblik niet het minste belang in. Leg mij eens uit hoe gij gezocht hebt om de twee knapen terug te vinden.

Jef Knaps voldeed aan het verlangen van Daks, die veel nota's nam, terwijl de kerel sprak, maar fronste meer en meer de wenkbrauwen en zijn gelaat drukte bij 't einde van Jef's spreken eene groote ontevredenheid uit.

— Daar is weinig of niets mede te doen... Ik raad u aan, in uw eigenbelang, voort te zoeken.

— Dat doe ik ook, Mijnheer.

— Tracht ze te vinden, want binnen een vijftal dagen kom ik hier weder en weet ik dan nog niets, dan ziet ge me nooit meer terug. Deze duizend frank zijn voor u. Tot ziens !

De man sprong als het ware op de tafel toe, greep het blauwe briefje en draaide en keerde het om en om, terwijl Daks reeds de trap aan 't afdalen was.

Toen hij buiten gekomen en de nauwe straat uitgestapt was, bleef hij een oogenblik stil:

— Dat is nu echt noodlottig, grommelde hij. Zoo dicht bij het doel en er dan opeens zoo nevenschieten. En begin nu maar in dat stik duistere eens opnieuw te zoeken... Knaps zal me niet in den weg loopen: eer de duizend frank opgedronken zijn, zal die zich met niets bezighouden, en dan moet ik iets gevonden hebben, als er iets te vinden is !... Hoe ik het aan boord ga leggen ? 't Zal nu moeilijker dan ooit zijn die twee knapen op te sporen, die zich overal zullen wegstoppen, daar zij denken dat hun plezante vader hen op de hie-len zit ! Ware ik nu maar eenige dagen vroeger hier gekomen ! De kans heeft zich heel en al tegen mij gekant.

— Opgeven ? Het opgeven ?

Hij trok de schouders op, als tegenover iemand die hem iets dom aanried, en stapte voort.

— Om den duivel niet ! Sherlock Holmes zou het vinden, en dan moet Oscar Daks het ook kunnen. Ik zal den knaap ontdekken, al moest ik heel Antwerpen het onderst boven zetten, het heele land, heel Europa, al moest ik tot het einde der wereld gaan.

Hij giste op dat oogenblik niet dat hij die verre reis moest ondernemen.

VI

JOHN M. STEADILY EN ZIJN KNECHT

Een hoogen hoed, op een kalen schedel, voorzien van een krans ros haar; onder het hooggewelfde voorhoofd, sterk gerimpeld, een paar groote, staal-grijze oogen, waartusschen een lange, maar spitse en regelmatig gevorm-

de neus, boven eene dunne lijn, door de oopengeperste lippen gemaakt; de wangen ingevalen, schier 't vel over de beenderen; 't gelaat heel en al glad geschoren; een lange hals op smalle schouders; het magere, lange lichaam,

met lange armen en lange beenen in een licht grijs pak gestoken, dat van eene veel vroegere mode dagteekende; rood-gele handschoenen en een groote, schitterende brillant op den zwarten halsdas, zoo zag er John M. Steadily uit.

Hij stond zoo in het salon van de groep kamers, welke hij in het Queenshotel te Marseille in huur had genomen, en drukte op den knop eener electrische schel.

Er kwam niemand.

De heer Steadily drukte opnieuw op den knop en haalde zijn uurwerk te voorschijn, dat hij aan een zwaar gouden ketting in den borstzak van zijn ondervest droeg.

De deur van het vertrek werd opengeworpen en een jonge man kwam als het ware binnengesprongen.

— Ik heb één minuut drie en dertig seconden en half moeten wachten, zei de Engelschman, op uiterst kalmen toon. Ge hebt dus drie en negentig en half centiemen boet.

— Dat zal wel juist zijn, sprak de andere. Wat verlangt Mijnheer ?

— Dezen avond te zes ure thuis, kwaart over zes eten, half acht automobile, acht ure in orkestzetel van de Scala, elf ure slapen.

En de heer Steadily verliet de kamer.

Zijn knecht, want de jonge man was de dienaar van den Engelschman, haalde een klein schrijfboekje te voorschijn en teekende er de opgegeven uren in op.

— Daarmee zijn we tot zes ure dezen avond den ouden hovenier kwijt ! Zoo kan 't misschien bij die drie en negentig centiemen en half blijven voor vandaag ! De vrijheid is 't schoonste goed dat een mensch hier op aarde kan bezitten ! Vive la liberté !

Onder dien uitroep verliet hij insgelijks het salon.

De heer Steadily was geen hovenier, maar de knecht gaf hem die benaming, omdat zijn eigen bijnaam « la Taupe » (de Mol) was; men had hem vroeger tusschen de straatbengels van Parijs dien dierennaam gegeven, wijl hij zulke danig kleine oogjes in zijn opgewekt blozend aanschijn had staan.

Eigenlijk was Mol, zooals wij hem voortaan zullen noemen, geen franschman. Zijne ouders, de vader was meubelmaker, waren Vlamingen, naar Parijs uitgeweken, toen de jongen slechts een paar jaren telde, en zoo

was Mol tusschen de Parijzer jeugd opgegroeid.

Hij was groom geweest in een hotel, om later tafeldienaar en daarna knecht te worden in een groot huis, en was zonder bediening, toen hij in een dagblad de volgende aankondiging las:

« Knecht gevraagd, die mede op reis wil, « bij heer alleen. Strenge voorwaarde: geen « woord Engelsch spreken noch verstaan. « Zich aanbieden *Grand Hotel*, bij John M. « Steadily. »

— Dat zou misschien mijn gading zijn, had Mol gezegd. Ik ben altijd verzot geweest op reizen, alhoewel ik het nooit verder heb weten te brengen dan Versailles. En de strenge voorwaarde, daar kan ik gemakkelijk aan voldoen: Ik ken geen woord Engelsch, al ware het zoo groot al de toren van Notre Dame ! We zullen eens gaan zien, wat die Mijnheer Steadily — is 't nu toch toegelaten zoo'n naam te dragen — voor een Engelsch dier mag zijn !

Ze waren het spoedig eens geworden.

De Engelschman had hem als volgt, in behoorlijk fransch, met sterken tongval, toesproken:

— Ge kent geen Engelsch, en ge verstaat geen Engelsch ?

— Geen gebenedijd woord, mijnheer.

— Ge wenscht te reizen ?

— Ja.

— Heel de wereld door als 't zijn moet ?

— En verder ook nog, Mijnheer.

— Hoe is uw naam ?

— Jules Van Daken, bijgenaamd de Mol.

— Mol is voldoende.

— Dat vind ik ook, mijnheer.

— Vijftig frank per maand, gekleed en gevoed.

— Dat gaat me.

— Mij in alles gehoorzamen.

— Als 't geen kwaad is.

— Natuurlijk... Alleen waar 't uw dienst geldt. Steeds te mijner beschikking zijn, ik houd daar volstrekt aan, zonder het verlies van een second. Een centiem boet per second die ik op u moet wachten.

— Goed, mijnheer.

— Hooren, zien en zwijgen.

— Als een graf.

— Ge zijt aangenomen. Binnen een half uur moet ge in dienst komen.

Mol kwam een half uur later met pak en zak naar het Grand Hotel en bood zich in de vertrekken van den heer Steadily aan, die hem met zijn horloge in de hand opwachtte en hem zeer bedaard toesprak:

— Mol heeft zes centiemen boet, daar ik reeds zes seconden op hem wacht.

— Die kerel moet zoowat in zijn bovenkamer geraakt zijn, dacht de jongen. Van die boet zal wel niets in huis komen.

Hij had echter een verkeerd denkbeeld van zijn heer opgevat, want nu en dan kwam Mol weer te laat, en als hij op 't einde van de maand zijn loon ontving, was er slechts achten-veertig frank twaalf centiemen.

Zijn meester paste de boet toe tot den laatsten duit.

En, omdat de hoveniers doorgaans jacht maken op de mollén, had Mol zijn heer den naam van « ouden hovenier » gegeven.

De knecht had een gemakkelijk leven, daar de meester steeds in groote hotels verbleef, waar personeel genoeg voorhanden was om hem te dienen.

Alleen moest Mol er voor zorgen dat al wat zijn heer verlangde stipt en op tijd gebeurde en hem veelal vergezellen, als hij zich in de verschillende steden van Frankrijk, welke zij reeds hadden bezocht, te voet op straat begaf, wat echter zelden plaats had, daar Steadily gewoonlijk per rijtuig of per automobile buiten zijn hotel kwam.

Eens, het was te Lyon, waar de Engelschman groote aankopen deed in zijdefabrieken, wandelde Mol met zijn meester in eene breede straat, toen plots de heer Steadily zijn knecht bij den arm greep en hem zei:

— Spoedig, deze zijstraat in, en 't eerste rijtuig het beste ingesprongen.... Spoedig !

Toen hij tegenover Mol in een rijtuig zat, nadat de koetsier bevel had ontvangen zijn paard vierklauwens naar 't hotel te doen rennen, was de heer Steadily zeer bleek, keek onrustig door de raampjes van de koets, en zuchtte diep — een zucht van ontlasting — toen hij de trappen van zijn woning opging.

Dien dag kwam de man niet meer uit zijne kamers, waar hij zijne eetmalen deed opdienen door Mol zelf, en 's avonds verliet hij met den exprestrein de stad Lyon.

In al de steden, waar ze enkele dagen doorbrachten, deed de heer Steadily groote aankopen van allerlei voorwerpen, zoodanig van

elkander verschillend, dat men zou gemeend hebben dat hij ergens een bazar wilde gaan openen.

— Is uw meester een luchtreiziger ? had een winkelier, waar Mol een besteld pak ging afhalen, eens gevraagd. Wil hij soms vliegen ?

De knecht had hem met verbaasde blikken aangekeken en geantwoord:

— Tot heden toe heb ik hem nog niet weten vliegen, dan van de eene stad naar de andere, in een wagon van de eerste klasse, per express !

Hij had zijn meester de woorden van den winkelier herhaald.

De heer Steadily had zijn knecht dringend aangestaard en hem dan, eerder toegesnuwd dan gezegd:

— Al de Franschen zijn gek !...

Zooals de Engelschman had voorgeschreven, werd alles dien dag, op een seconde na, geregeld.

Hij was te zes ure thuis, at kwaart over zes zijn eerste oester, kleepte zich daarna en stapte om half acht in eene automobile, welke hem tien minuten voor acht aan de Scala bracht, zoodat hij, heel en al volgens zijn verlangen, te acht ure stipt in een orkestzetel van deze schouwburgzaal plaats nam.

Mol had zijn meester vergezeld en had bezijden de orkestzetels plaats gevat, om op den eersten wenk van zijn heer, dezès bevelen te kunnen vernemen en uitvoeren.

De heer Steadily volgde met onverschillige blikken alles wat er op het tooneel gebeurde en luisterde met heel weinig aandacht naar hetgeen er gezegd of gezongen werd.

Alleen toen de vermaarde The Olinkeys hunne oefeningen begonnen, scheen de Engelschman door hun stout durven min of meer ingepakt, en als zij, met een flink waagstuk hun spel en het eerste deel van het programma sloten, klopte de heer Steadily even met de twee vingers der rechterhand op den palm der linker, wat zijn hoogste uiting van tevredenheid was.

Hij stond van zijne plaats op en trad op Mol toe.

— Ik verlang te weten of die Olinkeys waarlijk Engelschen zijn. Bij die menschen zegt de naam niets. Verneem er onmiddellijk naar.

— Onmiddellijk, bromde Mol en krabde zich achter het oor. Onmiddellijk, dat is al te snel en dat gaat me nog al eenige centiemen boet kosten !

Een stuk van vijf frank, want als het gold een bevel zijns meesters uit te voeren, mocht de knecht zooveel besteden als hij het noodig achtte en alles werd hem zonder de minste opmerking terugbetaald, — een stuk van vijf frank verschaft Mol toegang tot het tooneel, waar hij de Olinkeys bezig vond hun toestellen op te ruimen, en den Rosse in 't zuiverste Antwerpsch eenige woorden hoorden wisselen met Charel.

— Wel, wel, wel, kreet de knecht, dat zijn Vlamingen !

De Olinkeys keken verwonderd op, toen ze hun moedertaal, wel ietwat met franschen tongval, maar zonder haperen hoorden spreken.

— Ge zijt er zelf een ! zei de Rosse.

— Inderdaad, maar ik was van jongsaf te Parijs. Ge zijt dus geen Engelschen ?

— Dat hoort ge wel. Alleen de heer Olinkey, onze directeur, is een Engelschman.

— Zoo... Het doet plezier in den vreemde een landman te ontmoeten.

— Ons ook, des te meer daar er aan deze kanten niet veel Vlamingen rondloopen...

Mol kwam terug bij zijnen meester en zei hem wat hij op het tooneel vernomen had.

De heer Steadily dacht een korten stond na en sprak dan:

— De jonge gymnast verlang ik mede op reis te nemen.... Ge kunt tot het dubbel bieden van hetgeen hij thans verdient. Ik ga henen en verwacht u om elf ure in het salon.... Breng, als 't mogelijk is, den jongen mede....

En de man verliet de Scala.

— Wat is me dat nu weer ! dacht Mol. Wat verlangt hij nu met dien rossen gymnast te verrichten... Hij moet van Lotje getikt zijn, zooals mijn moeder placht te zeggen... Breng, als 't mogelijk is, den jongen mede !... De baas denkt dat de menschen te koop zijn gelijk hazen en patrijzen !... Hoe ga ik dat aan boord leggen ?

Hij begaf zich weer terug op het tooneel en hoorde daar dat de Olinkeys reeds den schouwburg verlaten hadden.

— Groote tegenslag, bromde Mol. Ik moet ze vinden, want kom ik terug met het bericht dat ik ze niet meer heb kunnen spreken, dan loop ik veel kans een second later geen bediende meer te wezen van den heer Steadily.

Hij vernam er naar waar de gymnasten hun avondmaal nuttigden, waar ze woonden, waar

ze misschien aan te treffen waren, nam een huurrijtuig en bevond zich een half uur later in gezelschap van de Olinkeys.

Toen zij hun avondmaal verorberd hadden, kon hij met den Rosse eenige woorden wisselen en maakte den jongen den wensch zijns meesters over.

— Waarom ? vroeg Jannekens broer.

— Ja, dat weet ik niet... Ge moet mede reizen en hij zal u het dubbel betalen van hetgeen ge nu verdienen kunt... Dat is al wat hij me heeft gezegd... Mij heeft hij in dienst genomen, om desnoods tot het einde der wereld te gaan... Ik geloof dat er iets in zijn bovenkamer niet in den haak zit... Buiten dat is hij een doorbrave vent, een joviale meester... Welnu wat zegt ge er van ?

— 't Kan niet gaan, zei de Rosse. Vooreerst ben ik zeer gelukkig in mijn toestand en verlang niets anders dan kunsten bij te leeren en voor het publiek op te treden. Ten tweede, zou ik een deugniet zijn als ik den directeur en Charel, wien ik alles te danken heb zou verlaten. Ten derde, de kleine zanger, die een paar nummers voor ons optrad en die nu reeds naar bed is, is mijn broeder, dien ik voor geen geld ter wereld zou willen verlaten. Ge ziet dus dat het heel en al onmogelijk is.

— 't Schijnt zoo, maar voor mijnen meester is niets onmogelijk. Wat hij wil, moet gebeuren; als hij iets verlangt, moet het er komen.

— Dat zal nu deze maal toch wel het geval niet zijn, sprak de Rosse, daar moogt ge zeker van wezen.

Mol, die gelukkig was zich in gezelschap van landgenooten te bevinden, had reeds een paar malen de ledige flesch wijn doen vervangen door eene nieuwe en deed nu eene flesch champagne opdienen, die gevolgd werd door eene die Charel besteld had en toen de knecht terug naar het hotel ging met onvaste schreden en het laatste liedje van de music-hall fluitend, was het bijna een uur 's morgens.

Met lamme beenen geraakte hij de trap op en in zijne kamer en had juist zijn jas uitgetrokken, om zich te bed te leggen, toen de dienstdiener klonk.

— Haï, haï, haï ! kreet de knecht, bijna half ontnuchterd, ik was den ouden hovenier geheel en al vergeten.

Hij ijlde de trap af en kwam langs het salon en een paar andere vertrekken in de slaapkamer van zijnen meester, die reeds te bed

was, maar zijn uurwerk, dat steeds naast hem op het nachttafeltje lag in de hand hield.

— Ik verwachtte u te elf ure, in het salon... Het is nu één uur en zestien minuten, zoodat ge één en tachtig frank en zestien centiemen boet hebt...

Het was Mol als sloeg men hem den schedel in.

Hij kon geen woord uitbrengen en staarde zijnen meester met dwaze oogen aan.

De heer Steadily vervolgde:

— Waar is de jonge gymnast ?

Mol herkreeg zijn spraakvermogen en verhaalde wat de Rosse hem had gezegd.

— Dat is al ? vroeg de Engelschman.

— Ja, Mijnheer.

— 't Is wel de moeite waard om daar één en tachtig frank en zestig centiemen boet voor op te loopen. Ge zijt een uil !

Hij draaide de electriche lamp uit.

Mol verliet de kamer en zocht grommend de zijne op, en, als hij zich ter ruste legde, boos op zichzelf, bromde hij nog:

— De meester heeft gelijk: ik ben een uil, een drijdubbele potuil !... En het kost me dan nog een schoonen stuiver, dat uilenschap !

HOOFDSTUK VII

NOGMAALS TE LAAT

Met een hardnekkigheid en een ijver zonder weerga had de heer Daks zich aan het werk gezet, om den Rosse en Janneken op te sporen.

Verscheidene nachten had hij doorgebracht in herbergen en kroegen, waar harmonicaspelers en straatzangers, gymnasten en goochelaars gewoon waren hunne kunst te komen vertoonen en met allen had hij gesproken, glazen bier en geld had hij in overvloed ten beste gegeven, zonder iets over het gezochte tweetal te vernemen.

Een paar malen was hij teruggekeerd naar de zolderkamer van Jef Knaps, maar deze was er niet te vinden.

Wellicht schoot er van de duizend frank nog wel wat over en kwam de man daarom niet naar huis.

Of was hij op zoek ?

Eenen avond zat de heer Daks, mistroostig en boos, in eene kroeg aan de dokken te Antwerpen, te wachten op het straatvolkje dat daar gewoonlijk de zeelieden kwam vermaken, toen een klein meisje het hoofdje naar binnen stak, rondkeek en als ze Daks bemerkte, hem wenkte buiten te komen.

— Kom maar hier kleine, zei deze.

Het kind, als een Italiaansche gekleed en een tamboerijn in de hand, kwam bij den nieuwen Holmes, en hem met hare deugnieten-kijkers aankijkend, sprak zij, schier fluisterend:

— Wat krijg ik, als ik u iets zeg van den Rosse van Knaps ?

— Vijf frank, als 't de moeite waard is.

— Geef ze maar.

— Eerst zeggen wat ge weet.

— Hij is weg met Janneken.

— Dat weet ik ook.

— Naar Frankrijk.

— Wie heeft u dat gezegd ?

— Eerst de vijf frank geven.

— Neen, eerst zeggen.

— Dan ga ik maar terug, en ge weet er niets meer van. Dat zal u leeren, mij niet betrouwen.

— Hier zijn ze. Spreek nu.

— Ik weet het van de vrouw uit de herberg,, waar ze geslapen hebben. Ze zijn weg met mannen die gymnas doen, in groote theaters.

— Wie is die vrouw ?

— Dat weet ik niet.

— Toch waar ze woont ?

— Ja. Als ge wilt, ik zal u bij haar brengen, dan kunt ge 't haar allemaal zelf vragen.

Daks liet zich dat geen tweemaal zeggen.

Het meisje leidde hem naar de herberg, waar de Rosse en Janneken geslapen hadden, op Charels kamer.

Ongelukkig voor den heer Daks wist de herbergierster alleen te verklaren, dat de gymnasten en de twee kinderen, geheel in 't nieuw

uitgedost, zeer gelukkig naar Frankrijk waren vertrokken... Ze dacht naar Parijs...

— Hoe was de naam van die twee mannen ?

Dat wist die vrouw niet te zeggen en waar hun naam op het logementboek ergens stond, tusschen de talrijke andere namen, kon ze evenmin aanwijzen.

Er bleef den heer Daks niets over dan de namen op te teekenen van de gymnasten, die rond dien tijd in de Scala, in een vliegende circus en met een bestendigen circustroep te Antwerpen vertooningen hadden gegeven.

Met The Olinkeys had hij er nog vijf andere op zijn notaboekje staan.

De expresstrein voerde de man naar verschillende steden van Frankrijk, waar hij een paar dagen valsche sporen volgde, tot hij eindelijk dit van The Olinkeys beliep en wel van plezier had willen dansen, toen hij vernam dat die een rossen, jeugdigen gymnast en een kleinen, teeren, mooien jongen, die de harmonica bespeelde, bij zich hadden.

Dadelijk stoomde Daks naar Marseille, waar hij vernam dat The Olinkeys hunne vertooningen hadden gestaakt, omdat een hunner in het stedelijk gasthuis overleden was.

— Als het de zoon der gravin is, die hier den dood heeft gevonden, zei de man, dan is 't bewezen dat de kans mij nooit meer zal bekijken en ik schiet een kogel door mijn hoofd...

In het gasthuis maakte men hem bekend, dat het een der volwassenen van het gezelschap was, die er het tijdelijke met het eeuwige had verwisseld, na een verschrikkelijken val, tijdens het gewaagde slotstuk van hunne oefeningen.

Waar de andere gebleven waren, wist men niet, maar men kon hem zeggen waar ze gewoond hadden.

In het hotel werd er Daks medegedeeld dat de Engelschman, de baas der gymnasten, terug naar Engeland was gekeerd en de twee jongens in dienst waren getreden bij een rijken heer, die het Queenshotel bewoonde.

Een genster hoop blonk nu weer.

Daks sprong in een rijtuig en deed zich naar het Queenshotel voeren, waar hij vernam dat de heer John M. Steadily inderdaad de twee jongens bij zich had genomen.

Hij was echter met zijne bedienden vertrokken.

— Vertrokken ! kreet de heer Daks. Vertrokken ! Ge hebt hem laten vertrekken !

— Er bestond niet de minste reden om hem dat te beletten !

— 't Is waar... En, waarheen zijn zij vertrokken ?

— Naar Algerië...

— Welke stad ?

— Dat weten we niet... Wij hebben de gewoonte niet de gasten uit te vragen en zien niet in waarom gij het hier doet.

— Dat hoeft ge ook niet te weten, antwoordde Daks en verliet het Queenshotel.

Weer voelde hij hoe de moed hem begon te ontzinken, hoe de hoop ooit den zoon der gravin te vinden hem weer begon te verlaten.

— 't Is alsof de duivel er mede speelt, dacht hij. Op het oogenblik dat ik den kleine zal bereiken, is hij weer weg en weet ik niet waar hij zich bevindt !

— Opgeven !... Opgeven ?

En weer haalde hij de schouders op, als tegenover iemand die hem iets wilde wijsmaken, dat hij niet wenschte te gelooven.

— Vinden moet ik hem ! zei hij... De eerste boot die naar Algerië afvaart draagt mij mede....

Wat er te Marseille gebeurd was ?

Eenen avond, zooals wij het reeds vernomen hebben, had Charel die zich onpasselijk gevoelde, zijne krankheid toch weten te overmeesteren en hij was in de Scala opgetreden.

Aan 't slotstuk hunner oefeningen, waar hij wild rond de rek moest slingeren, hadden zijne krachten hem echter begeven, hij had de macht niet langer in de handen gehad om het toestel vast te houden, en eer hij de beweging met zijn lichaam kon bedwingen had hij de rek losgelaten en was, het hoofd op den grond, in het orkest terecht gekomen.

Des anderdaags, zonder nog het bewustzijn te herwinnen, zonder nog den Rosse te herkennen, die huilend van smart en wanhoop aan de gasthuissponde stond, was Charel gestorven.

Zijn gezelschap die veel van den armen jongen had gehouden, had nu genoeg van 't gymnasten-leven en besloot nog alleen het samenspel tusschen den Rosse en den kleinen zanger, die nog steeds een uitbundigen bijval bekwam, te vertoonen.

Tot groote spijt van den Rosse, die in dat bedrijf een kolfje naar zijne hand had gevonden, werden de toestellen verkocht.

Het zou echter zoo ook gegaan zijn, maar ettelijke dagen later moest Janneken ook naar

— Ge moogt er zeker van zijn dat het een banknoot is. (bladz 18).

't gasthuis gevoerd worden, daar de jongen plots door eene ziekte in het hoofd werd overvallen, en de dokter dacht dat deze in eene besmettelijke krankheid zou ontaarden.

De Engelschman gaf het nu op. Hij besloot terug naar zijn land te gaan en daar eene andere onderneming op touw te zetten.

Veel naastenliefde zat er in den ruwen man niet, en voor de twee jongens had hij nooit veel over gehad dan toen Janneken hem de gelegenheid gaf een hoog loon voor zijn gezelschap te eischen.

Hij gaf den Rosse eenig geld en vertrok...

Janneken genas, maar 't duurde meerdere dagen, en intusschen smolt het kleine sommetje, dat de Rosse bezat, weg als boter voor de zon.

Reeds had hij een paar nachten met zijne harmonica de kroegen van Marseille bezocht.

Eenen voormiddag, toen hij het gasthuis verlaten had, na er vernomen te hebben dat zijn broertje er des anderendaags zou mogen

uitgaan, liep hij, met gebogen hoofd en diep nadenkend, over straat, als hij plotseling eene hand op zijn schouder voelde.

Hij keek op en zag den man voor zich staan, die hem in de Scala dubbel loon had geboden, indien hij wilde toestemmen met zijn heer te reizen.

— Hewel, Vlaming, hoe gaat het u?... Nog geen lust om mijn voorstel aan te nemen?

— Meer lust dan ge wel denkt, antwoordde de Rosse. Als 't nog zijn kan ben ik uw man!

— Misschien wel... Kom maar eens mede... Ze begaven zich naar het Queenshotel.

Onderweg vertelde de Rosse zijn wedervaren in de laatste dagen.

Mol, die eene goede inborst bezat, voelde de krop in zijn keel komen, bij 't vernemen hoe zooveel rampspoed op zoo'n korten tijd den jongen had getroffen.

— Ik zal mijn best doen, om u doen aan te nemen door mijnen heer... Hij komt echter niet spoedig op een genomen besluit of een

mislukt voorstel terug... Beproeven gaat meê!

Nauwelijks had hij den heer Steadily bekend gemaakt, dat de kleine gymnast bereid was in zijnen dienst te treden, of zijn meester zei:

— Waar is de jongen?

— Hij wacht hier in de voorkamer.

— Kent hij Engelsch?

— Hier en daar een half woord, zooals hij Fransch kent. Feitelijk kan hij slechts één taal spreken en verstaan: het Vlaamsch.

— Zooveel te beter. Kent hij de voorwaarden?

— Als het dezelfde zijn als de mijne, ja.

— Goed... Breng hem hier.

Toen de Rosse voor den heer Steadily stond, keek deze den jongen lang en doordringend aan en nam hem van het hoofd tot de voeten op.

Dit onderzoek moest gunstig uitgevallen zijn, want hij sprak in het Engelsch tot den knaap:

— Ik neem u in mijnen dienst.

Hij bemerkte op het gelaat van den Rosse, dat deze hem niet verstond.

Hij herhaalde den zin in het fransch.

Dit had hetzelfde uitwerksel op den jongen.

— Dat is een juweel van een jongen... Niets dan Vlaamsch en lenig als een kat... Zeg hem, dat ik hem in mijnen dienst neem, Mol, en draag goed zorg voor hem.

De knecht deelde de woorden zijns meesters aan den Rosse mede.

— Goed, zei deze, maar wat heeft hij van mijn broertje gezegd?

— Van uw broertje?

— Ja... Ge denkt toch zeker niet dat ik Janneken hier in deze vreemde stad aan zijn lot ga overlaten?... Dan nog liever sterven van honger.

Mol trok een bedenkelijk gezicht en verhaalde

de in korte woorden hoe het noodlot de gymnasten had getroffen en het broertje van den Rosse zich in het gasthuis bevond.

— Hij wil zijn broertje niet verlaten, voor geen geld van de wereld, zoo besloot Mol het verhaal dat hij zijnen meester deed. Nog liever van gebrek omkomen, dan Janneken te verlaten, heeft hij mij gezegd. Er zit een sterke wil in dien knaap.

— Des te beter, zei de heer Steadily. Dat heeft hij juist noodig in mijnen dienst, voor het werk waar ik hem wensch aan te zetten.

— Ik raad u dan aan, mijnheer....

De Engelschman onderbrak hem:

— Gij hebt te antwoorden op hetgeen ik vraag en te doen wat ik u zeg. Raadgevingen moogt ge weglaten.

En, na een oogenblik te hebben nagedacht, een zeer kort oogenblik, sprak hij:

— 't Is wel. Ik geloof dat de kleine gymnast mij zeer nuttig zal kunnen wezen. Hij kan hier komen. Ik neem hem in dienst.

— En zijn broertje?

— Overtollige vraag! Vermits het eene voorwaarde is, dat het jongetje meemoet, wel dan gaat het mede.

— Het is nog niet genezen.

— Dan wachten we.

— Wat zal de knaap tevreden zijn!

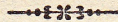
— Dat laat me onverschillig.

En de heer Steadily draaide zijnen knecht den rug toe.

Zoodra Janneken genezen was, besloot de Engelschman Frankrijk te verlaten en den dag vóór de aankomst van den heer Daks te Marseille, vaarden onze twee jongens, met den heer Steadily en zijnen knecht, op een der schepen van de « Compagnie Générale Transatlantique » en kwamen zes en twintig uren later te Algiers aan wal.

HOOFDSTUK VIII

DE HEER DAKS EN HET TOEVAL

De stad Algiers, hoofdplaats van de Fransche kolonie van dien naam, ten noorden van Afrika, aan de Middellandsche zee gelegen, is gebouwd aan de westzijde van een golf en op de helling van een vierhonderd meter hoog berg.

Zij heeft den vorm van een vierhoek en bezit eene haven die ongeveer drie honderd vijftig schepen veilig kan bergen.

Van de kaai gaat men langs trappen en straten naar den « boulevard de la République », een zeer schoon en tweeduizend meter

lang terras, waaronder zich eene dubbele rij winkels bevinden.

Er bestaan talrijke prachtige gebouwen, kerken, moskeeën, schouwburgen, het paleis van den gouverneur, dit van den aartsbisschop, een sterrenwacht, enz.

De stad telt ongeveer honderdduizend inwoners, Franschen, Spanjaarden, Italianen, Joden, Anglo-Maltezen, Duitschers en Muzulmannen (Berbers en Araben).

De omstreken van Algiers zijn bijzonder heerlijk. In de groote tuinen groeit de wijnstok, de olijf- en granaatappelboom, de cypres, de palm en de ceder.

Talrijke villa's zijn er te vinden.

Het was in een dezer villa's, in het naburige dorp Mustafa, waar het zomerverblijf van den gouverneur gelegen is, dat de heer Steadily, na eenige dagen in een hotel te Algiers te hebben doorgebracht, besloot te verblijven.

Zijne talrijke koffers en kisten werden naar het kleine kasteel overgevoerd en er in de bijzonderste kamer, die vroeger tot salon gediend had, opgestapeld en als dit werk geëindigd was, wreef de heer Steadily, terwijl zijn anders weinig veranderlijk gelaat een glans van vergenoegdheid vertoonde, de handen en sprak:

— Wellicht zullen wij hier kunnen aan den arbeid gaan en iets goeds uitrichten.

En, tot den Rosse, die hem vragend aankeek:

— Ja, werken!... U kan ik voorloopig nog wel missen... Zoolang we hier wonen zult ge niets te doen hebben dan met uw broertje te wandelen en te spelen, te eten en te slapen... Zeg hem dat allemaal eens in uw verwenschte taal, Mol.

Hij opende een koffer, die vol boeken zat, nam er een paar boekdeelen uit en begaf zich naar een zijvertrek, waar volgens zijn bevel schrijf- en teekengerief was gereed gezet, en sloot de deur met een grendel achter zich toe.

Mol bracht de woorden van den meester aan den Rosse over, die zijnen makker vroeg:

— Wat voor 'n arbeid bedoelt de meester?

— Vraag nu maar op, klonk het antwoord. Ik zou het wel willen weten, maar ik ben er nooit in gelukt er iets van te snappen... Al wat ik weet is dat de heer Steadily groote bladen papier met kleine cijfers vult en er ook zonderlinge vierkanten en rondkens op teekent... En als er zoo een aantal stukken papier

zijn zwart gemaakt, verbrandt hij ze in de kachel, en met veel zorg, want de door het vuur verteerde bladen stoot hij nog met den koterhaak tot stof.

De Rosse klopte met zijn wijsvinger op zijn voorhoofd.

— Is hij soms?...

— In den beginne heb ik dat ook gedacht, maar als hij niet in zijn werkkamer zit, is hij een mensch als een ander... Weet gij wat een drogist, bij wien ik eenige pakskens en kistjes ging halen, die de heer Steadily er gekocht had, mij eens gezegd heeft?... Ge raadt het in geen honderd jaar... Uw meester wil goud maken, zei de vent... Ik geloof dat hij zeggen wilde dat mijn meester een valschemter was!...

— Die bestaan er genoeg.

— Ja, maar onze heer heeft dat niet nodig... Hij is zoo rijk als 't water diep is... Hij heeft een boekje op zak, en als hij op een der blaadjes een cijfer schrijft en er zijn naam onder zet, dan kunt gij daarmee in 't eerste 't beste bankhuis honderdduizend frank bekomen.

De Rosse had nog nimmer zulke groote oogen opengezet.

— Hij gaat misschien met den duivel om, zei hij na eene korte poos.

Mol lachte dat hij schokte, daar de Rosse met zeer veel ernst die beschouwing had losgelaten en nog eens herhaalde:

— Ja, ja, wie weet gaat de meester niet met den duivel om!

— Dan is 't in ieder geval een rijke duivel, antwoordde Mol, en is hij t'akkoord met al de bankiers van Frankrijk...

— Hoor nu eens...

— Ja, de meester heeft het weer kwaad.

— Er is iemand bij hem?

— Geen levend wezen... Kijk eens door het sleutelgat... Voorzichtig, want moest hij u betrappen, ge werdt dadelijk buitengezet...

De Rosse sloop naar de deur en legde het oor tegen het sleutelgat.

Hij kwam na een kort oogenblik terug bij den knecht en zei:

— Hij loopt heen en weer door de kamer, maakt vele bewegingen met de armen en spreekt luidop tegen zichzelf.

En weer klopte de Rosse met zijnen wijsvinger tegen zijn voorhoofd.

— Wat zegt hij nu allemaal?

— Ik versta er geen woord van, sprak Mol... Ik heb al eens getracht iets af te luisteren, maar 't is altijd in 't Engelsch te doen... Ik geloof dat hij niet goed weet wat uitrichten met al dat geld en kwaad is op zichzelf, omdat hij er zooveel heeft!

— Denkt gij dat?... Ik kan hem gemakkelijk van die kwaadheid afhelpen.

— Hoedat?

— Wel, dat hij zijne centen aan mij geve en hij zal misschien een rustiger leven vinden!

Op dit oogenblik werd de grendel weggeschoven in het vertrek van den meester en de heer Steadily verscheen in de opening der deur.

Hij had eene koord in de hand en wenkte den Rosse.

— Lewis, zei hij, bezie goed deze koord en zeg mij eens, maar niet te snel, na goede overweging, want er hangt veel van af, of gij met behulp van die koord eenige meters hoog zoudt kunnen klimmen... De koord alleen, goed begrepen, he?... Mol, vertel hem eens wat ik hem gezegd heb, want hij schijnt me niet te begrijpen.

Mol zette de woorden van den meester over en de Rosse bekeek aandachtig de koord, draaide ze langs alle kanten om en sprak :

— Neen, dat is niet mogelijk.

Hij drukte zich uit met het weinig Fransch dat hij geleerd had, bijzonderlijk in den laatsten tijd, maar de heer Steadily verstond hem toch.

— Beproof het maar eens, zei hij, want het zou moeten gaan...

— Laat ons in den tuin de proef nemen, antwoordde de Rosse.

Daar werd de koord aan den tak van eenen boom vastgehecht en de Rosse beproefde er aan op te klimmen, wat hem eindelijk, met veel krachtsinspanning gelukte.

— Bravo, kreet Steadily, Bravo!... Ik wist wel dat het gaan moest... Eene dikkere koord was niet mogelijk... Goed gerekend!

Hij haalde een goudstuk uit het zakje zijner ondervest en duwde het den Rosse in de hand.

Haastig keerde hij naar zijn vertrek terug, eenige onverstaanbare woorden mompelend.

Twee ten uiterst verbaasde menschen keken malkander met ondervragende blikken aan.

— Ge moet toch met mij bekennen, zei de Rosse, dat ge zoo iets geene wijze streken kunt noemen.

— Ik begin te gelooven dat gij gelijk hebt, antwoordde Mol... 't Wordt erger en erger!

Op dit oogenblik kwam Janneken den tuin ingelooopen, schoot als een opgejaagde hert op den Rosse toe en sprak met angst op het gelaat:

— Rosse ze willen mij pakken!... Ik ben zoo bang, Rosse!

— Een van die doorgerookte pijpenkoppen? Zoo noemde onze jongen de Arabieren.

— Neen, een witte.

— Een witte?... Waarom?

— Wel, ik was een heel eind de baan naar de stad opgewandeld en wilde een zijweg inslaan, naar de zee op, toen plotseling een Europeaan op mij toetrad en mij vroeg of ik niet wist waar de heer Steadily zijne villa ergens had.

— Gij hebt het toch niet gezegd! kreet Mol.

— Neen, de meester heeft het immers verboden... Ik antwoordde dus, dat ik het niet wist, en ik dacht dat de vreemdeling zijnen weg zou hebben doorgezet, toen hij, na mij eenige stonden doordringend te hebben aangestaard, een kadertje met een portret, voor zooveel ik bemerken kon, uit den zak zijner jas haalde, en, na er een blik opgeworpen te hebben, uitriep:

— Maar, gij zijt het!

Ik begreep hem niet.

— Janneken! kreet hij.

Ik wist niet of ik ja of neen mocht zeggen. De meester heeft dat wel niet verboden, maar ik verblijf toch op de villa, die men niet mag kennen... En ik dacht op dit oogenblik ook aan vader...

Toen de man vroeg:

— Zijt gij dan Janneken niet, Janneken de harmonicaspeler?

— Heb ik hem geantwoord:

— Neen, neen, ik heet niet Janneken.

Hij was echter niet van zijn stuk te brengen, en begon mij te zeggen hoe hij Knaps kende, en wist dat wij gevlucht waren, en dat we in Frankrijk met de acrobaten gespeeld hadden, en met den heer Steadily naar Afrika vertrokken waren... Hij wist alles...

— En hij wilde u pakken, hebt ge gezegd?

— Hij vroeg of ik met hem terug naar ons land wilde vertrekken... Knaps was mijn vader niet, zoo beweerde hij, en onze moeder was onze moeder niet geweest... Ik ben de

zoon van ene rijke mevrouw... Hij wil me bij mijne moeder brengen.

— Praatjes voor den vaak, zei de Rosse. De kerel is met u iets anders van plan.

— Hij vertelde u een heelen roman, lijkt er in de boeken staan, om u mede te truggelen, beaamde Mol.

— En, hoe zijt ge van hem afgeraakt?

— Zoo plots, terwijl hij nog aan 't vertellen was, ben ik weggelopen en ik heb mij in een wijnveld verborgen. Als ik dacht dat de kerel heengegaan was, die lang naar mij heeft gezocht en vloekte van woede, ben ik in een adem naar hier gelopen zoo snel als ik draven kon.

— Zonder hem nog te zien?

— Zonder...

De kleine sprak niet voort en een hevige angst teekende zich weer op zijn gelaat af.

Hij wees met bevende hand in de richting van het tuinpoortje, dat open was gebleven, en kreet!

— Daar is hij!

Terwijl Janneken in huis sloop, keerden Mol en de Rosse zich om, en bemerkten een Europeaan, die in de opening van het poortje was blijven staan.

— De Rosse! kreet hij. Ik had dus wel goed gezien!

En hij trad in den tuin.

Mol ging den vreemdeling te gemoet.

— Wat verlangt ge, Mijnheer?

Het antwoord klonk in dezelfde taal:

— Eenige woorden met dien knaap daar te wisselen.

— Dat gaat niet.

— Waarom niet, als ik 't u vragen mag?

— Omdat het verboden is.

— En waarom is het verboden?

— Zoo kunnen we nog lang met malkander spreken, Mijnheer.

— Inderdaad. Ik heb echter tijd genoeg.

De man deed weer eenige stappen verder in den tuin.

— Ik verzoek u vriendelijk niet in onzen hof te komen, zei Mol.

— Dat wil ik niet meer beproeven, sprak de andere, om deze gegronde reden, dat ik er al in ben... Om het kort te maken, ik kom hier niet met booze inzichten en zou, als die rosse deugniet ginder niet mag aangesproken worden, met uwen meester een paar woorden

wenschen te spreken... De heer Steadily, naar ik meen?

— Toch niet.

— Wie is dan uw meester?

— De heer Worchester...

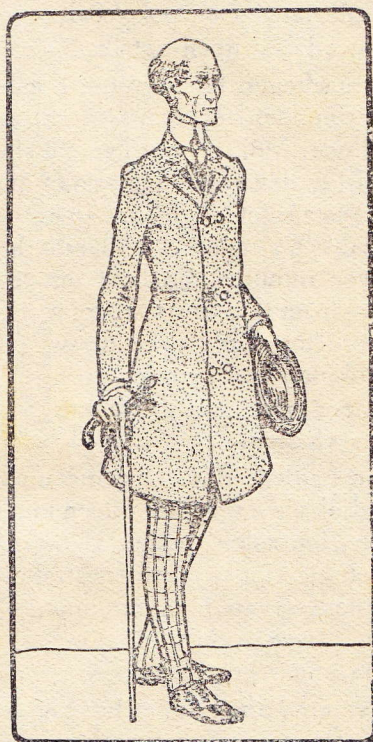
— Ook goed... Al heette hij Vet-op-'t-stokken, dat boezemt mij minder belang in... Gij zijt zijn knecht?

— Zooals ge zegt.

— Dien mij dan als 't u belooft bij uwen meester aan.

— Ik mag dat niet doen.

— Waarom niet?

Mr Steadily

— Begint ge weer opnieuw, Mijnheer?... Omdat het verboden is.

De vreemdeling haalde een goudstuk te voorschijn en bood het Mol aan.

Deze liet zich niet pramen en het muntstuk verdween in zijn zak.

— Zeg mij eens, zei de man, of de kleine boeder van dien rossen schobbejak bij uwen meester in dienst is en of ik den knaap zou mogen medenemen, als ik kan bewijzen dat ik gelast ben hem op te zoeken en terug bij zijne moeder te brengen? Meer moet ik niet weten.

— Dat gaat mij allemaal niet aan, Mijn-

heer... Dat moet ge afdoen met mijnen meester en die is in de zes eerste maanden niet te spreken.

— Ik weet niet wat ge met den jongen voorhebt, maar medenemen doe ik hem! En uw meester wil ik thans zien en spreken!

De vreemdeling deed weer eenige stappen in de richting der villa.

— Dat gaat niet, zei Mol, en in 't Vlaamsch riep hij den Rosse toe :

— Maak Fox en Baron eens los... Die vent komt om uw broertje.

De Rosse schoot als een pijl uit een boog vooruit.

— Ik versta ook Vlaamsch, zei de man. Het doet me plezier dat ge ook Vlaming zijt; ge zult dan goed begrijpen dat ik...

Daar verschenen twee groote honden, een soort bloedhonden, op den weg en liepen in voll vaart naar Mol, bij wien ze pal staan bleven, terwijl ze den vreemdeling met dreigende blikken aanstaarden en de tanden ontblootten.

— Ik zal u nu eens in 't Vlaamsch zeggen dat ge twee minuten tijd hebt om te maken dat ge uit onzen tuin komt, zooniet zeg ik een enkel woord tot mijne twee trouwe vrienden hier, en binnen eenige minuten blijft er van u niets meer over dan gekraakte beenderen en reepels vleesch.

De man begreep dat het gemeend was.

— Goed, ik zie dat ik hier alleen met geweld zal kunnen handelen, onder de bescherming van de wet, die kinderoplichters straft! Ge zult morgen nieuws van mij vernemen.

— Een... twee... zei Mol.

— Ik ga, maar keer terug.

En de vreemdeling verliet haastig den tuin, het hoofd aanhoudend omwendend om te zien of de honden hem niet volgden.

Mol ging met de twee dieren terug naar de villa, na de tuindeur te hebben op slot gedaan.

Hij begaf zich naar het vertrek, waar zijn meester nog steeds opgesloten zat en groote bladen papier met cijfers en teekeningen bekleedde.

Mol klopte op de deur.

Geen antwoord.

Hij klopte nogmaals, luider.

De deur werd geopend en de heer Steadily stond voor den knecht. Zijn gelaat was van woede vertrokken.

— Wat waagt ge te doen!

— Vergeef me, Mijnheer...

— Ik heb u gezegd dat ik niet wilde gestoord worden, voor niets... Al brandde de villa af, dan mocht ge nog hier niet komen!... Ik ontsla u uit mijnen dienst!

En de deur werd weer gesloten.

— De Rosse heeft gelijk, zei de onthutste knecht, overschot van gelijk... Mijne meester is zoo zot als een musch!... Hij zal wel op zijn besluit terug komen... Als hij nu weer eene koord vindt, waarlangs de Rosse naar omhoog kan, dan is alles vergeten... Als ge zóó rijke mensch moet zijn, dan is 't nog beter arm te wezen...

De heer Daks, want ieder zal hem herkend hebben in den vreemdeling, die in den tuin van Steadily's villa was gedrongen, ging met haastige stappen naar Algiers terug, en, zoodra hij in de stad gekomen was, begaf hij zich naar het Belgisch consulaat, om er te zeggen wat hij te Algiers kwam verrichten, wat er te Mustafa was voorgevallen en er raad te vragen voor hetgeen hem nu te doen stond.

Hij had een brief met warme aanbeveling voor den consul op zak en werd dan ook allervriendelijkst door den secretaris van deze laatste ontvangen.

Daks verhaalde de gansche geschiedenis van Janneken, van naaldje tot draadje, en, als hij geëindigd had, vroeg hij:

— Blijft er me nog iets anders over dan het fransche gerecht aan te spreken en den Engelschman te dwingen mij den knaap te leveren.

— Dat is een middel, antwoordde hem de secretaris, maar dagen, weken, wellicht maanden gaan verlopen, eer ge zult gelukken... Kent gij dien heer Steadily, die niemand wil ontvangen, en te Mustafa met de twee jongens woont?

— Neen, alleen heb ik te Marseille vernomen dat hij zeer rijk en een echt zonderling man is. Meer weet ik er niet van.

— Een oogenblik, zei de secretaris. Ik ga even telefoneeren met mijnen collega van het Engelsche consulaat... Die zal er wellicht meer kunnen van zeggen en goeden raad weten.

De ambtenaar keerde terug met gefronste wenkbrauwen. Hij zag er zeer ontevreden uit.

— Niets te doen, zei hij.

— Hoe, niets aan te doen?

— De heer Steadily moet boven alle verdenking staan... Dat moet, versta me wel!

— Ik beschuldig hem dan ook niet, maar het opgelichte kind is bij hem. Wellicht weet de man niets van de geschiedenis, maar bij hem is de knaap. Dat is toch wel voldoende om ons toe te laten op te treden.

— Als ik in uwe plaats was, zou ik alles maar blauw-blauw laten.

De heer Daks had nooit verbaasder opgekeken.

— Ik begrijp u niet.

— Zonder spreken kan ik dat niet zeggen en ik mag het niet mededeelen... Dit kan ik u toch laten hooren: de heer Steadily staat zoo goed bekend op het Engelsch consulaat en heeft zoo een grooten invloed dat het nutteloos zou wezen een klacht tegen hem in te dienen, iets tegen hem te ondernemen langs wettelijken weg... Ik hoop dat ge mij nu wel zult begrijpen.

— Ja en neen, maar dat belet niet dat ik den knaap kan opeischen.

— Ik zou dat niet doen... Als de heer Steadily hem niet goedschiks wenscht af te staan, zal al wat ge doen zult boter tegen den galg wezen.

— Hij is niet eens te zien te krijgen, die vervloekte Engelschman!

— Maak dan maar een kruisje over uwe opzoekingen.

De heer Daks had veel lust om dien kalmen ambtenaar met de vuisten op den kop te bonken of hem de keel toe te nippen.

— Ik dank u voor uwe moeite, sprak hij, opgeven doe ik het niet.

— Laat ons dan hopen, dat ge moget gelukken, zei de secretaris van den consul, maar ik herhaal het nog eens, ge hebt weinig kans.

Toen de heer Daks weer op straat stond, maakte de wanhoop zich van hem meester.

Wat moet hij beginnen?

Uit de woorden van den ambtenaar had hij gemakkelijk kunnen opmaken dat de heer Steadily een zeer invloedrijk Engelsch onderdaan moest wezen.

Er was dus inderdaad, in dat vreemde land, langs wettelijken weg niets te ondernemen, des te minder dat Daks geen officieel politiemann en dus bijna onoverkomelijke hinderpalen zou hebben weg te ruimen om den kleine mede naar Europa te mogen nemen.

— En toch moet ik mijn doel bereiken, zei Daks, wat het ook kosten moge, wat ik ook zal verplicht zijn te bedrijven... Al ware het met geweld!

Een glimlach speelde op zijne lippen.

— Met geweld!... Wel ja, daar moet dit land uiterst geschikt voor wezen... Als ge ziet wat er hier allemaal voor zonderlinge kerels rondloopen...

Hij bleef een oogenblik in diepe gepeinzen verzonken en stapte dan haastig voort.

— Wel, wel, wel, dat ik daar niet eerder heb aan gedacht, mompelde hij...

Eenige dagen later wandelde Janneken, in gezelschap van den Rosse, in den omtrek van de villa van den heer Steadily.

Het was tegen het vallen van den avond en den ganschen dag zeer warm geweest.

De twee knapen waren overgelukkig.

Zij hadden er ook reden toe, als ze hun vroeger bestaan op den zolder, in de kist van Jef Knaps, met gekneusd lichaam en ledige maag, vergeleken bij het leventje dat ze nu leidden op de villa van den Engelschman, als kinderen van rijke menschen.

De Rosse had altijd, zelfs tijdens zijn nachtlevens in de kroegen, een gezond lichaam behouden, omdat hij, telg van sterke vagebonden, er tegen bestand was, maar Janneken zou in dat helsch bestaan bezweken zijn en hij was dan ook krank, ja, toringachtig, als hij voor zijn gewaanden vader 's nachts in de herbergen geld moest gaan bedelen.

Nu echter genoot hij eene bloeiende gezondheid, waarvan de kleur op zijne wangen, zijn kersroode lippen en zijne schitterende oogen getuigden.

— Als ik heel klein was, zei de knaap, heb ik dikwijls gedroomd dat ik in zoo'n kasteel woonde en in een grooten tuin speelde. En er was dan eene schoone mevrouw, die bijna altijd bij me was en mij streelde en zoende... Ik heb nooit gedacht, dat die schoone droom eens zou waarheid worden... Er ontbreekt nog slechts de mevrouw...

— Ja, ge moogt alles niet vragen, sprak de Rosse... We hebben genoeg om tevreden te wezen... Als ik niet op het gedacht ware gekomen te vluchten, we zouden nog in onze kist slapen en meer slagen dan eten krijgen.

— Dat is waar... Gij hebt gedurfd, Rosse... Ik ben er u zeer dankbaar voor en ik houd heel veel van u.

— Dat weet ik, Janneken... Ik houd ook zeer veel van u, en we zullen dan ook immer bij malkaer blijven.

Zoo waren ze tot nabij de afsluiting van de villa gekomen. Het was reeds halfduister geworden.

Opeens voelde de Rosse hoe twee krachtige armen hem vastgrepen, op den grond wierpen en hem, het gelaat naar de aarde gekeerd, dwongen te blijven liggen.

— Hulp!... Hulp!... zoo klonk de stem van Janneken.

De Rosse spartelde en kronkelde als een paling, maar ijzersterk waren de handen die hem bij den schouder vasthielden en hem belletten het hoofd om te wenden, hem tegen den grond hielden gedrukt.

— Hulp!... Hulp!...

't Geroep van den kleine werd zwakker en zwakker, klonk nog een paar malen, op eenigen afstand, en dan was alles stil.

De Rosse werd gewaar hoe twee andere sterke klauwen hem bij de beenen grepen en deze als vastgeschroefd hielden.

Eenige woorden in eene vreemde taal klonken hem in de ooren...

Plotseling voelde hij hoe men hem van den grond oplichtte en hij bemerkte het grijnzend gelaat van eenen Arabier.

s alsof een bliksemstraal hem toeliet dat te zien, want de handen lieten hem los en, eer hij rekenschap kon geven van hetgeen er met hem gebeurde, lag hij in den tuin van de villa.

Men had hem doodeenvoudig, na een flinken zwier, over de afsluiting geworpen.

De takken van de struiken die tegen de omheining groeiden hadden den val gebroken en de Rosse was dadelijk weer te been...

Een oogwenk dacht hij na, om dan vlug als eene kat, tegen het schutsel op te klauteren en met een wip er over te springen, zoodat hij weer terug op de baan stond, waar men hem had aangevallen.

Een heel eind verder bemerkte hij het witte kleed van een inlander, die zich snel naar de stad scheen te spoeden.

— Dat moet de deugniet zijn, wiens doorgerookten oliekop ik daar even heb gezien... Een echte muil om in den « Poesje » te spelen...

Als een pijl uit eenen boog schoot de Rosse vooruit, maar, als hij eenige meters ver gelooopen had, bleef hij plots stil.

— Neen, dat trekt er niet op, zei hij bij zichzelf. De kerel heeft ijzeren vuisten en waarschijnlijk, als hij mij te pakken krijgt voor den tweeden keer, wringt hij mij den nek om!... Moet ik hem dan maar laten loopen?...

En Janneken?... Want die deugnieten hebben mijn broertje gestolen, God weet met welk doel!... Dat doen die schurken dikwijls, heeft Mol me toch gezegd... Ze rooven kinderen van rijke menschen, om er geld voor te eischen, eer zij ze terug brengen... Die bandieten zullen gedacht hebben, dat zij het zoontje van den heer Steadily oplichtten!...

Hij had zijnen weg voortgezet en verloor de witte schim niet uit het oog...

— Al wat me te doen blijft, zoo redeneerde hij, is dien kerel op te volgen.

Bezijden de baan, soms sluipend als eene hyena, zich verbergend achter de boomen, volgde de Rosse den Arabier op.

Plots bleef deze stil, wendde het hoofd om en keek geruimen tijd voor zich uit, als dacht hij dat niemand hem gevolgd was.

Hij bemerkte echter den Rosse niet, die zich op de knieën had geworpen en het hoofd bijna tegen den grond, zich achter een dikken boomstam verborgen hield.

De Araab verdween tusschen de boomen.

De knaap ijelde vooruit...

Hij vond het zijpad, dat de andere betreden had en zag hem verdwijnen in eenen tuin, die een heel eind van de groote baan verwijderd, daar als verdoken lag.

Een wandelaar, die langs deze baan zou gekomen zijn, zou niet eens het bestaan van dien tuin hebben gegist, met zooveel zorg was zelfs het pad dat er heen leidde weggestopt achter de boomen.

Groot was de hof en heel ten einde, ook weer achter boomen en groen verscholen, stond een kleine woning, een eenvoudig gebouwtje met plat dak en gewone vensters en deuren, een wit vierkant van vierkante gaten voorzien.

Op handen en voeten kroop de knaap, zoo omzichtig mogelijk, tusschen het houtgewas tot tegen de woning en legde zich daar, plat op den buik, achter een groepje palmen, in het hooge plantsoen.

Wat nu gedaan?

Er was geen antwoord op die vraag.

Wat ging er gebeuren?

Daar was ook niet het minst van te raden.

Blijven liggen, dacht de Rosse, en wachten op de dingen die komen zullen.

Plotseling rees eene gedachte in hem op, zoodat eene koude rilling door zijn lichaam voer.

AUCTOR

De Reis rond de Wereld

door

Twée Vlaamsche Jongens

TWEEDE VERMEERDERDE UITGAVE

Penteekeningen van
G. WALRAVENS en E. VAN OFFEL

L. Opdebeek - Uitgever - Antwerpen

INHOUDSTAFEL

Hoofdst.	Bladz.
I. De Ontvluchting	1
II. Het opgelichte kind	5
III. De wijde wereld in!	7
IV. Een nieuw leven	12
V. De nieuwe Sherlock Holmes	16
VI. John M. Steadily en zijn knecht	19
VII. Nogmaals te laat	23
VIII. De heer Daks en het toeval	26
IX. De « Zeemeeuw »	42
X. Kapitein Onion's misdaad	48
XI. In den storm	57
XII. Waar men den heer Daks weerziet	63
XIII. Een avontuur van Mol	70
XIV. Wat de Rosse ontdekt had	80
XV. Voor tien meters koperdraad!	68
XVI. De nieuwe sultan der Oeylamkoeroes	96
XVII. Het stond geschreven!	106
XVIII. Van een grondwet, een luchtschip en een oproer	116
XIX. Het doel van John M. Steadily	125
XX. Eene zonderlinge Engelsche	130
XXI. De toekomst van den Rosse	139
XXII. In het Boerenkamp	144
XXIII. Hoe Janneken een held werd	153
XXIV. Hoe het met den heer Daks gesteld was	158
XXV. Naar de Zuidpool	166
XXVI. De Zuidpool	180
XXVII. De ontdekking van de Zuidpool	188
XXVIII. De geschiedenis van Dr Emile Dorange	192
XXIX. Van Janneken en eene slang, Pil en een voorhistorischen dikhuid	202
XXX. Naar den Oceaan!	207
XXXI. Hoe Mol uit den dood ontwaakte en wat hij later vernam	218
XXXII. Peter Pil en de schat	235
XXXIII. Naar Auckland!	245
XXXIV. Waar de Rosse bewijst dat Mol niet gedroomd had	253
XXXV. Wat er te Bangkok gebeurde	262
XXXVI. De tijgerjacht en de millioenenjacht	269

Hoofdst.	Bladz.
XXXVII. Hoe de Rosse verloren geraakte . . .	279
XXXVIII. Bij de Wurgers	288
XXXIX. De straatjongen en het straatmeisje . . .	299
XL. Kearloff, de Nihilist	317
XLI. Een nieuwe Robinson Crusoe	333
XLII. Waarin we de andere overblijvenden van de «Shakespeare» wedervinden . . .	350
XLIII. In handen van de Russen	366
XLIV. Te Londen!	377
XLV. Een kranige vrouw	380
XLVI. Bannelingen!	396
XLVII. Mislukt!	424
XLVIII. Vrij!	442
XLIX. Eene oude kennis	448
L. Van een deugniet van een Chinees . . .	456
LI. Onder den invloed van het magnetisme . . .	463
LII. Een avontuur te Kaskar	470
LIII. De lotgevallen van Pil	480
LIIII. Nog een avontuur van Mol, Daks en den Rosse	512
LIV. De Fakir	541
LV. Een nacht te Aden	549
LVI. Bij de Turken	558
LVII. De Roode Edelsteen	566
LVIII. Victoire en haar grootvader	573
LIX. Spoorloos verdwenen	580
LX. De Agence Queepère y Condaros	588
LXI. Teruggevonden en weer verloren	598
LXII. De geschiedenis van Queepère y Con- daros	607
LXIII. De eigenaar der « Hormigas » en de Tijgerkat	637
LXIV. De geschiedenis van den Roodhuid	646
LXV. Op weg naar het gebied van den Zon- negod	680
LXVI De kluizenaar der Savannen	680
LXVII. Langs de pijp in de rotsen	693
LXVIII. Het woud in het water	699
LXIX. De stad van den grooten toovenaar	714
LXX. De Heerscheres	722
LXXI. De geschiedenis der Hormigas	728
LXXII Oog voor oog, tand voor tand	740
LXXIII Op weg naar het vaderland	742
LXXIV De laatste hinderpaal	746
LXXV Einde goed, alles goed	762